

ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΕΜΟΥΝΔΟΣ

Εκτύπωση

Email

Κατηγορία: [ΣΕ Α' ΠΡΟΣΩΠΟ](#)

Δημοσιεύτηκε Τρίτη, 27 Μαΐου 2014 11:04

στο [diastixo.gr](#)

«Βρομάει, βρομάει εδώ μέσα κατρουλιά!» φώναξε η επιβάτισσα του τρόλεϊ πλάι μου κι αρκετοί κάνανε σνιφ σνιφ στραβώνοντας τη μύτη τους.

«Μωρέ έχει δίκιο, κάτι μυρίζει. Κάποιος κουβαλάει κάτι που βρομάει, βρομάει και ζέχνει». Είχα ανάμεσα στα πόδια μου δυο μεγάλες σακούλες των Εκδόσεων Ψυχογιός με τα αντίτυπα του τελευταίου μου βιβλίου. Δεν έδωσα σημασία στις υστερίες της κυρίας και συνέχισα να κοιτάζω από το παράθυρο.

«Εμένα μου μυρίζει σα σάπιες πατάτες!»

«Αυτή η τσάντα εκεί, ποιανού είναι; Τι έχει μέσα;»

«Καλέ ψώνια για τις μέρες που είναι, έχω μέσα!»

«Τι ψώνια;»

«Χαλβάς! Μοσχοβολάει».

«Ο χαλβάς μοσχοβολάει, η βρόμα όμως παραμένει. Μήπως βρομάνε αυτές οι σακούλες που έχει ανάμεσα στα πόδια του αυτός εκεί;»

Ο «αυτός εκεί» ήμουν εγώ, στραμμένος στη μεριά του παραθύρου χαζεύοντας το λαϊκό τοπίο που σου γδέρνει τα μάτια και την ψυχή και τις αναμνήσεις και λες από μέσα σου: *Αμάν, Παναγίτσα, να φύγω από δω και τι στον κόσμο, να πάρω το βιβλιαράκι μου και να πάω σε μια ωραία ερημιά.*

«Λοιπόν, ναι, τώρα που το λέτε το παρατηρώ κι εγώ, από κει προέρχεται η μπόχα».

Αναγκάστηκα να στραφώ και να αντιμετωπίσω τις γελοίες υποψίες τους.

«Δεν μυρίζουν οι σακούλες μου!» είπα σα να έλεγα: Μολών λαβέ!

«Γιατί, ρε φίλε, τι έχεις μέσα στις σακούλες σου; Αιθέρια έλαια;»

«Βιβλία!»

«Δεν ήξερα ότι υπάρχουν βιβλία που να βρομάνε έτσι».

«Αποκλείεται να έχει βιβλία εκεί μέσα!»

Η θέση μου ήταν λεπτή και μην έχοντας άλλη λύση, άνοιξα τις σακούλες και τους έδειξα τα φρεσκοτυπωμένα βιβλία.

«Πλασιέ είσαι;»

«Όχι, εγώ το έγγραφα το βιβλίο, αυτά είναι τα αντίτυπα που μου δίνει ο εκδοτικός οίκος».

«Και τα πουλάς;»

«Όχι, αυτά δεν τα πουλάω, τα χαρίζω σε φίλους».

«Σε μας τα πουλάει αυτά;» ειρωνεύτηκε κάποιος κουτοπόνηρος με τραγιάσκα και παίρνοντας ένα αντίτυπο το εξέτασε σαν πετράδι στο φως του τρόλεϊ. «*Ανυπεράσπιστοι φόνοι*, μυθιστόρημα, Εκδόσεις Ψυχογιός. Και πώς σου ήρθε κι έβαλες αυτόν τον τίτλο; Τι σόι φόνοι είναι αυτοί; Εσύ φαίνεσαι αγαθάρης και άσχετος».

«Ένα μυθιστόρημα είναι. Δεν είναι απαραίτητο να ταιριάζει με το πρόσωπο του συγγραφέα, έχει το δικό του πρόσωπο, το δικό του ύφος...»

«Τι λέει;»

«Σάμπως καταλαβαίνω; Τα μισά τα λέει μέσα από τα δόντια του».

«Και τι πραγματεύεται, πατριώτη, το μυθιστόρημα;»

Σταμάτησε το μυαλό μου, άδειασε. Κι έτσι όπως με κοιτούσαν δύσπιστα σα να ήταν όλα αυτά κάποιο ψέμα, μια οφθαλμαπάτη, τσατίστηκα κι αποφάσισα να υπερασπίσω τους *Ανυπεράσπιστους φόνους* μου.

«Λέει για τα βάσανα μιας οικογένειας».

«Τώρα κάτι μας είπες, όλες οι οικογένειες έχουν βάσανα έτσι που έχουμε γίνει με την κρίση και τα συναφή, γιατί διάλεξες αυτή την οικογένεια; Με το σιγκέλι θα σου τα βγάζουμε; Τι το ιδιαίτερο είχαν αυτοί οι άνθρωποι;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο, απλώς αυτοί οι άνθρωποι της συνοικίας είναι οι δικοί μου άνθρωποι, θέλω να πω, να, το γραφείο τελετών του Πρόδρομου, κι εδώ πιο πάνω στην οδό Μαντάμ Κιουρί είναι το σπίτι του στρατηγού που ήρθε από τον Πύργο. Σ' αυτό το καταραμένο σπίτι πέθανε, όπως πέθανε».

«Ρε σεις, τον στρατηγό Ορφανέα λέει, εκείνον τον φαντασιόπληκτο που είχε έναν λιμοκοντόρο μαζί του και του έγγραφε τη βιογραφία του και περπατούσε σα γύφτικο σκεπάρνι!»

«Α, κατάλαβα. Σ' αυτουνού το σπίτι δε δούλευε κι η Δέσποινα, η κόρη του Διαμαντή του χασάπη, που έχει το σουβλατζίδικο στην Πλατεία Προσκόπων;»

«Ναι, και να φανταστείς ότι στα χέρια της έμεινε ο στρατηγός, μεγάλο σοκ. Αυτός ο Διαμαντής που λέμε ήταν κάποτε μέγας και τρανός, αλλά τα έχασε όλα λόγω της παθολογικής αγάπης που είχε στα αδέρφια του. Αυτός έχει κι άλλη μία κόρη, τη Μαρία, άτυχη όμως κι εκείνη, βρε παιδί μου, ο άντρας της έχασε τη δουλειά του και κρεμόντουσαν από τη σύνταξη του πεθερού της κι είχε και το Καφενείο των Φίλων, αλλά τον σκότωσαν. Μπήκαν στο καφενείο, τον λήστεψαν και τον σκότωσαν».

«Κι έγγραψες αυτήν την ιστορία;»

«Σε γενικές γραμμές».

«Γιατί; Επειδή, δηλαδή, ακούστηκαν μερικά κουτσομπολιά ότι μπορεί τον στρατηγό να τον έβγαλε από τη μέση η Δέσποινα; Κι ότι να πούμε ο Κώστας, ο άντρας της Μαρίας, ήταν στο καφενείο όταν μπήκε η συμμορία, ήταν κρυμμένος στην τουαλέτα και δεν ξεμύτισε και άφησε τον πατέρα του να πεθάνει; Αυτά είναι κουτσομπολιά, πάντα υπάρχουν κουτσομπολιά».

«Έτσι κάνουν οι συγγραφείς, παίρνουν μια κανονική ιστορία και την κάνουν... την κάνουν... την κάνουν...» είπε κάποιος για να δικαιολογήσει την αμηχανία μου, αλλά δεν εύρισκε τι την κάνουν και παρακαλούσα να μην πει: «Σαν τα μούτρα τους», και κρατούσα το καινούριο μου βιβλίο σαν τον παπά τη Θεία Μετάληψη όταν πάει να κοινωνήσει κάποιον ετοιμοθάνατο.

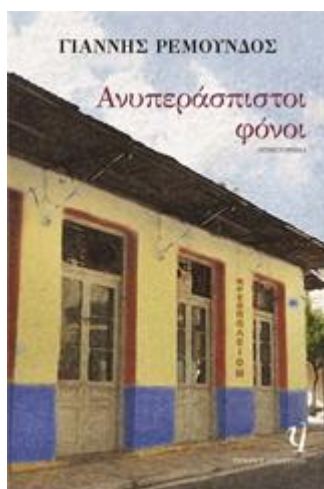
Πάνω εκεί ακούσαμε τον οδηγό να λέει στο κινητό του: «Τι να σου πω, ρε Πάνο, αυτό το φάρμακο που μου έδωσε ο γιατρός κάνει θαύματα, σου λέω. Είδα θεαματική βελτίωση, μόνο που έχει ένα ελάττωμα: δημιουργεί πολλά αέρια!»

Κοιταχτήκαμε ξαφνισμένοι.

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή ο οδηγός...»

Και βάλαμε τα γέλια. Και μηδέν η παρεξήγηση. Και «Καλή επιτυχία στο βιβλίο σου!» και «Οδηγέ, στάση!» και «Μα γιατί δεν σταματάει, γιατί δεν σταματάει!» και «Στάση, οδηγέ, στάση!». Και η ζωή είναι μυθιστόρημα, μωρό μου...

Ανυπεράσπιστοι φόνοι

Γιάννης Ρεμούνδος

Ψυχογιός

480 σελ.

Τιμή € 17,70